

nost varovati jih! Hu! Ptiček, katerega zli slučaj vrže iz gnezda, čivka, človek pa joka in tarna ter vije roke, iščoč tolažbe in pomoči.

„Poberite se!“

„Kam?“ . . .

Dekleta so jokala, fant se je pa rotil.

Sešli so se sosedje. Solze so jim silile v oči, ko so gledali pred seboj nesrečno, zapuščeno družino, izgnano izpod rodnega krova.

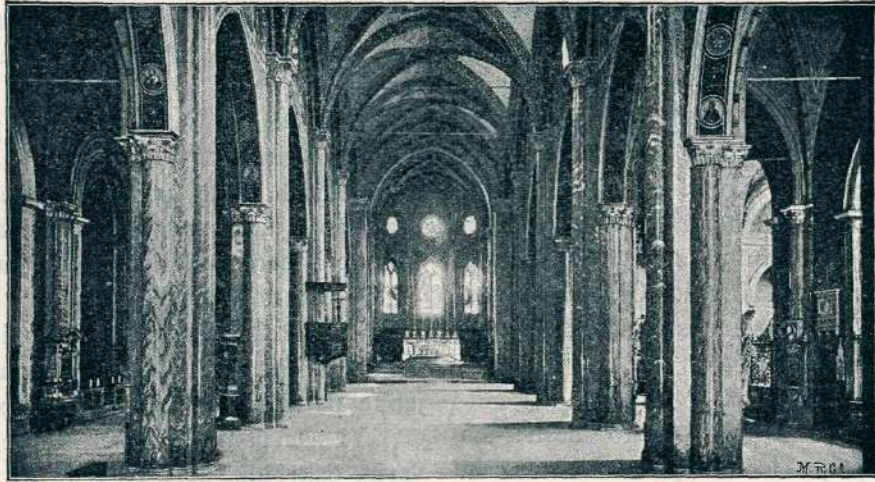
„Ha! Človek brez srca! Ali nima dovolj prostora v svoji hiši? — Ali nima vesti? — Najprej jih je pripravil ob domačijo in potem še pognal po svetu! Ali res ni več pravice?

Ali se ne boji, da bi se zločin maščeval na njegovih otrocih?“

Tako so vsklikali ljudje nevoljni.

Pedenj-možek Zelnikov Andrejček pa se je smukal med njimi in poslušal, kaj pravi ta in oni, da nese gorko na Štempiharjevino, kjer so vestno beležili vse izraze neprijateljstva in neprijaznosti, da predrzne nasprotnike o priliki kaznujejo in se maščujejo.

Ljudje niso znali tolažiti nesrečnikov. Le smilili so se jim in groza jih je bilo, saj se je tudi njim moglo prigoditi isto, ker pride takó nenadoma. Ali je rajni Kadunjec, ki je milostno sprejel Štempiharjeve na svojo

Cerkev S. Maria sopra Minerva v Rimu.

zemljo, mogel misliti, da bo isti Štempihar pregnal njegov zarod?

„Jurij, nikar ne kolni!“ pravi Blisek.

„Tudi jaz sem ga preklinjal, pa zaman. Škodilo njemu ni nič! Moli rajši!“

„Morda zanj?“

„Kaj pak! Moli in prosi Boga, naj mu dá srce in obudi vest v njegovih prsah. Naj bi se mu ne povračevalo na njegovih otrocih in vnukih!“

„Lahko govorite tako, ker ne izkušate, kaj je hudo! O, oče moj!“

„Ne, ne! Mi se ne umaknemo!“ vpila je Marijanka. „Tukaj ostanemo! Nihče nas ne premakne!“

In Krajček pravi Blisku:

„Sosed, kje so stari časi? Ne veš in ne čutiš, kdaj ti izpodmaknejo tla pod seboj; šele potem se zaveš, ko si na cesti. Molil bom in prosil Boga, da bi se mojim otrokom kaj takega ne pripetilo!“

„Čudne reči se godé. Težko vidim muho v žlici, a povem ti, teže gledam Štempiharja.“

„O ko bi mogel prenesti svojo hišo kam drugam, še danes me ni tukaj!“

Štempihar je pa slonel na oknu in gledal prizor pred Kadunjčevino ter se grohotal grožnjam in pestém Kadunjčevih otrok.

„Kaj mi morejo, berači! Haha!“

Potrti so lazili naslednje dni otroci okoli rodnega gnezda ne vedé, kaj pride, ker jih